Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (състав по жалбите)
15 септември 2010 година

Дело T-157/09 P

Luigi Marcuccio
срещу
Европейска комисия

„Обжалване — Публична служба — Длъжностни лица — Разумен срок за предявяване на искане за обезщетение — Закъснение — Частично явно недопустима и частично явно неоснователна жалба“

Предмет: Жалба срещу Определение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 18 февруари 2009 г. по дело Marcuccio/Комисия (F-42/08, Сборник СПС, стр. I-A-1-35 и II-A-1-147) с искане за отмяна на това определение

Решение: Отхвърля жалбата. Осъжда г-н Luigi Marcuccio да понесе направените от него съдебни разноски, както и тези, направени от Европейската комисия във връзка с настоящото производство.

Резюме

1. Производство — Искова молба или жалба — Изисквания за форма
(член 21, първа алинея и член 53, първа алинея от Статута на Съда; член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд)

2. Длъжностни лица — Иск/Жалба — Искане по смисъла на член 90, параграф 1 от Правилника — Срок за подаване
(член 236 ЕО, членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица)

3. Длъжностни лица — Иск/Жалба — Срокове — Искане за обезщетение, отправено до институция
(член 236 ЕО; член 46 от Статута на Съда; член 90 от Правилника за длъжностните лица)

4. Длъжностни лица — Иск/Жалба — Срокове — Искане за обезщетение, отправено до институция
(член 46 от Статута на Съда; член 90 от Правилника за длъжностните лица)

5. Производство — Срокове за обжалване — Връчване на исковата молба или жалбата с препоръчано писмо
(член 39, параграф 1 и член 100, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)

1. По силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда, приложим към производството пред Общия съд съгласно член 53, първа алинея от същия статут, и на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд исковата молба или жалбата трябва в частност да съдържа кратко изложение на изтъкнатите правни основания. Ето защо в нея трябва да се изложи в какво се състои правното основание, на което се основава искът или жалбата, поради което излагането на основанията само по абстрактен начин не отговаря на изискванията на Статута на Съда и на Процедурния правилник на Общия съд. Нещо повече, това изложение, дори и кратко, трябва да е достатъчно ясно и точно, за да се позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни.

За да са допустими искът или жалбата — или по-конкретно правното основание — правната сигурност и доброто правораздаване изискват съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват по съгласуван и разбираем начин от самия текст на исковата молба или жалбата. В това отношение Общият съд не следва да търси във всички посочени в подкрепа на едно правно основание данни дали тези данни могат да бъдат използвани и в подкрепа на второ правно основание.

(вж. точка 27)

Позоваване на:

Общ съд — 23 март 2010 г., Marcuccio/Комисия, T-16/09, точка 15 и цитираната съдебна практика

2. Когато спор за поправяне на вреди между длъжностно лице и институция, на която то е или е било подчинено, произтича от служебното правоотношение между заинтересованото лице и институцията, той попада в приложното поле на член 236 ЕО (чието съдържание е идентично с това на член 270 ДФЕС) и на членове 90 и 91 от Правилника.

Обстоятелството, че член 236 ЕО и член 90 от Правилника не определят никакъв срок за предявяването на искане за обезщетение за вреда, не означава, че е неправомерно да се изисква такова искане да бъде предявено в разумен срок. Всъщност при прилагането на тези разпоредби, по-специално към искане за обезщетение за вреда, трябва да се спазват общите принципи на правото на Европейския съюз, каквито са принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания. Въпреки липсата на изрични правни разпоредби обаче, тези общи принципи не допускат институциите и физическите или юридически лица да могат да предявяват правата си без никакво ограничение във времето, с което би могло в частност да се застраши стабилността на установени правни положения, а налагат спазването на разумен срок.

В този смисъл, когато извън разумен срок се оспорва факт, пораждащ вреда, причинена от европейска институция в рамките на нейните правоотношения със служителите ѝ, това засяга сигурността на правоотношенията между посочената институция и нейните служители и излага бюджета на Европейския съюз на разходи, свързани с твърде отдалечено във времето вредоносно събитие. Ето защо принципът на правна сигурност налага служителите да представят в разумен срок своите искания за обезщетение вследствие на вреда, която европейска институция евентуално им е причинила в рамките на правоотношенията им.

(вж. точки 40—43)

Позоваване на:

Общ съд — 5 октомври 2004 г., Eagle и др./Комисия, T-144/02, Recueil, стр. II-3381, точка 62; 26 юни 2009 г., Marcuccio/Комисия, T-114/08, Сборник СПС, стр. I-Б-1-53 и II-Б-1-313, точка 12 и цитираната съдебна практика; 23 март 2010 г., Marcuccio/Комисия, посочено по-горе, точка 34 и цитираната съдебна практика

3. Съдебен спор по искане за обезщетение за вреди между длъжностно лице и институция, на която то е или е било подчинено, попада в приложното поле на член 236 ЕО, а не на член 46 от Статута на Съда. Следователно предвиденият в последната разпоредба петгодишен давностен срок не е критерий за преценка дали искът е предявен в разумен срок, а най-много може да се използва като релевантен елемент за сравнение при тази преценка, като се има предвид, че този давностен срок също цели да гарантира правната сигурност при предявяването на искове за обезщетение срещу Европейския съюз. Поради тази причина обстоятелството, че искане е предявено преди изтичането на пет години от момента, в който заинтересованите лица са узнали за положението, от което се оплакват, не е достатъчно, за да се приеме, че това искане е предявено в разумен срок.

(вж. точка 45)

Позоваване на:

Общ съд — 23 март 2010 г., Marcuccio/Комисия, посочено по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика

4. Определянето на срока за предявяване на иск за обезщетение е правен въпрос. При липсата на предвиден в приложимата правна уредба срок за предявяване на искане за обезщетение, свързано със служебното правоотношение между длъжностно лице и институцията, на която то е подчинено, това искане трябва да бъде предявено в разумен срок, който се определя с оглед на конкретните обстоятелства. В това отношение, макар че Съдът на публичната служба единствен е оправомощен да установява и преценява релевантните факти, при условие че не ги изопачава, след това той трябва да им даде правна квалификация с оглед на принципа за спазване на разумен срок, като изводите му по този въпрос подлежат на контрол от Общия съд.

(вж. точка 47)

Позоваване на:

Общ съд — 23 март 2010 г., Marcuccio/Комисия, посочено по-горе, точка 39 и цитираната съдебна практика

5. Когато секретариатът на Съда на публичната служба връчва на ответника искова молба или жалба с препоръчано писмо, датата на връчването, от която започват да текат сроковете, е датата, на която ответникът е подписал обратната разписка на изпратеното му препоръчано писмо.

(вж. точки 69 и 70)

Позоваване на:

Общ съд — 23 март 2010 г., Marcuccio/Комисия, посочено по-горе, точка 64 и цитираната съдебна практика